Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR
Anul VII, nr. 73 (425) sîmbătă 10 sept. 1955 ★ 4 pag. 15 bani

Incepe o călătorie

Pînzele sus şi... la drum! Incepe călătoria unui an întreg de muncă, de viață pionierească. Fireşte, ți-ai pus în gînd ca la capătul călătoriei să te afli mai împlinit şi cu traista doldora de amintiri plăcute. Va fi aşa? Sigur că da. Eşti navigator încercat şi te-ai pregătit cu de toate. In mica bărcuță care e grupa, în barca mai mare a detaşamentului şi în cea a unității, echipajul e gata şi e dornic să cunoască lucruri noi, să înfăptuiască noi isprăvi. Deci, s-ar zice, totul e-n ordine. Se poate însă ca unora să li se pară drumul lung şi plicticos, ori să le fie aşa, cam la voia vîntului, ca unor marinari fără hartă şi busolă. „Cum se poate"? veți sări. Iaca se poate, chiar dacă pionierii din echipaj (hai acum să vorbim „marinăreşte" pînă la capăt) sînt hotărîți la lucruri mari. Şi tot neajunsul vine de acolo că n-au ținut seamă de ceva: marinarii chibzuiți, cînd pleacă în larg, îşi aleg cu grijă cîrmaciul cel mai iscusit. Nu-i greu să ghiceşti: e vorba de activul pionieresc şi de alegerile care vă stau în față. Deci, toată grija: alegeți cîrmaci buni. Numai aşa călătoria anului va fi pasionantă, vie şi presărată cu popasuri plăcute şi felurite: focuri de tabără, carnavaluri, spartachiade, excursii, serbări... Numai aşa va fi disciplină pe bord, toți pionierii vor fi ca un mănunchi strîns, vor dobîndi succese la învățătură. Aşa va putea fiecare să-şi împlinească dorințele, să-şi desfăşoare calitățile fie de sportiv fie de naturalist sau tehnician. „Hei, veți zice iar, dar se mai iscă o întrebare: cum să-l nimerim tocmai pe cîrmaciul ăsta bun?" Sigur, nu-i aşa lesne. Dar să ne gîndim nițel: ce calități i se cer? Mai multe. E nevoie întîi să fie el însuşi pildă de disciplină pentru echipaj şi să fie fruntaş la învățătură. Apoi, bineînțeles, un cîrmaci trebuie să aibă inițiativă, spirit de răspundere. Şi, mai presus de toate, trebuie să fie un tovarăş de nădejde, vesel, să încălzească inimile celorlalți şi la bine şi la greu. Da, aşa e, sînt mulți de aceştia printre voi. Spre care să-ți îndrepți privirea? De asta e nevoie să chibzuieşti bine din vreme, să-l alegi pe cel mai bun dintre cei buni. Indeosebi un lucru o să te ajute: călătoria anului trecut. Să priveşti în ea ca într-o oglindă cînd se va alcătui darea de seamă. Ați înscris acțiuni interesante în jurnalul de bord? Au fost folosite forțele şi însuşirile echipajului? Cîrmaciul nu cumva s-a îngîmfat, nesocotindu-i pe ceilalți? V-ați mai ciocnit cîteodată de stînci? Şi n-ar strica, pentru ca această oglindă să fie mai deplină, ca, pe lîngă darea de seamă, să existe şi o expoziție cu toate cîte le-ați lucrat voi anul trecut. Porniți dar cu încredere, şi cu chibzuință însă, la alegerea cîrmaciului. Toți sînteți răspunzători de felul cum va naviga barca voastră în timpul anului. E deci o clipă însemnată. Dar pentru asta nu e neapărat nevoie ca alegerea să se desfăşoare într-o sală de şedințe. O puteți face în jurul unui foc vesel de tabără, la marginea pădurii sau pe malul unui lac. De un lucru însă e nevoie: să vă gîndiți toți bine, bine.

ÎN PRIMA ZI

Mariana şi Tatiana au pornit-o la drum. Mariana nu se grăbeşte. E încă devreme. Dar Tatiana o trage de mînă. Mai repede, mai repede!

— De ce mai repede!? E 7 şi un sfert de-abia. Pînă la şcoală facem numai 10 minute. (Mariana să nu ştie? E doar şcolăriță cu 6 ani de „experiență"!). Dar pas de scapă de cea mică.

Nici n-a apucat să se lumineze bine de ziuă, că Tatiana a început să se foiască în pat şi să ofteze. Pînă la urmă s-a ridicat şi a început aşa: Să şti că e tîrziu"... Apoi a tras cu coada ochiului spre Mariana. „Să şti că e tîrziu", a repetat văzînd că verişoara ei nu se mişcă.

— Ia te rog, i-a sărit țandăra Marianei... Uită-te la ea!... Culcă-te, n-auzi? Cînd o să sune ceasul, o să ne sculăm.

Bănuiți cred că Tatiana nici gînd n-a avut să se mai culce...

In centrul oraşului Piatra Neamț se află megafoane care transmit toată ziua programele posturilor de radio. Trecînd pe acolo, Tatiana a auzit spre marea ei uimire: „Vă felicităm, dragi şcolari, pentru marele eveniment de astăzi, deschiderea noului an şcolar!".

— Cine ne felicită, Mariana?

Mariana rămase o clipă pe gînduri.

— Cine?... Cum să-ți spun? — Şti, din toată țara — poporul. Cine altcineva?

★

Tatiana nu mai văzuse nici odată atîția copii laolaltă.

Era atît clocot în curtea şcolii, încît se sperie şi îi cam pieri cheful. Se tot îndesa în fusta Marianei, dar aceasta o împinse frumuşel într-un grup de fetițe mai mici şi o lăsă acolo.

Cu fetițele se împrieteni repede. Ii plăcea mai ales una tunsă scurt, băieţeşte. „Ce bine ar fi să stau în bancă cu ea", îşi spuse în gînd Tatiana, şi oftă...

★

După adunarea festivă de deschidere, au intrat în clasă. Fiecare s-a aşezat pe unde a apucat, apoi tovarăşa învățătoare le-a aşezat în bănci, după

înălțime. Din nefericire, fetița tunsă scurt nu rămase în bancă cu ea, ci în fața ei. „Nu-i nimic. E bine şi aşa, se gîndi Tatiana. Dacă e în fața mea, o să ne împrietenim".

După aceea a urmat o mică surpriză. Clasa a II-a, care de fapt le spusese un cuvînt de bun venit la adunarea festivă, le-a adus bomboane. Fiecare a primit cîte un cornet.

Apoi Tatiana a aflat ceva care a bucurat-o peste măsură; va trebui să-şi coasă pe mînă emblema şcolii (deocamdată n-a prea înțeles ce-i asta), pe care mămica trebuia neapărat să scrie cu ață S. 4. F., adică Şcoala nr. 4 fete. Vasăzică o să poarte şi ea semnele astea pe mînă, ca şcolărițele mari.

Invățătoarea i-a plăcut foarte mult. O femeie înaltă, căruntă. Intîi s-a recomandat. O chema Alexandrina. Apoi le-a rugat şi pe ele să-şi spuie numele. Cînd a ajuns la ea, Tatiana s-a ridicat în picioare şi a rostit tare: Gheorghiu Tatiana.

Tovarăşa învățătoare le-a explicat ce reprezintă fotografiile de pe pereți. Ei i-au plăcut cel mai mult băiatul, fetița şi cățelul care aleargă foarte veseli spre pădure.

Cînd era mai frumos, a sunat şi clopoțelul. Invățătoarea le-a explicat că s-au terminat orele, le-a aşezat pe două rînduri şi aşa au ieşit frumos din clasă.

Mariana o aştepta la poartă.

— Ei, cum ți-a plăcut? a întrebat-o, în felul ei, scurt şi cam aspru.

— Mi-a plăcut, i-a răspuns Tatiana şi căută o comparație. Cum nu găsi însă ceva mai nimerit adăugă: tare...

Mariana vru s-o ia de mînă ca de obicei, dar Tatiana refuză:

— Nu mă lua de mînă!

— De ce?

— Aşa!

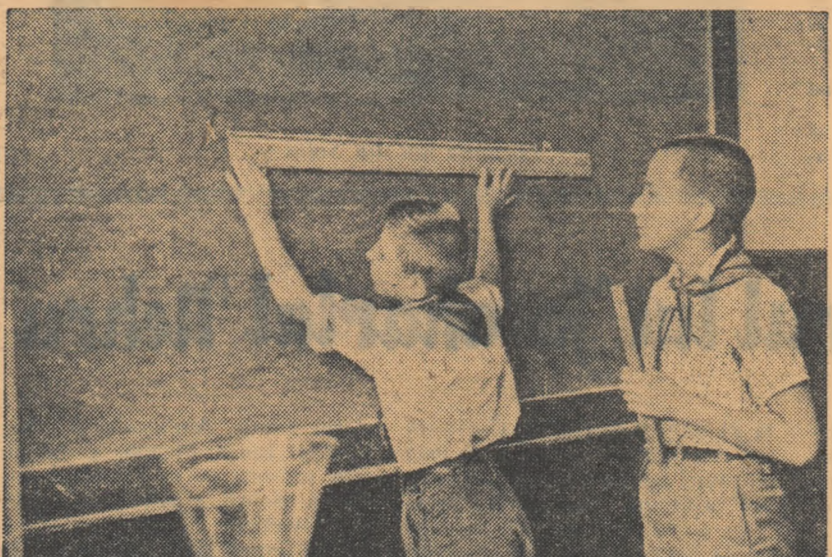
— Cum aşa, se mînie Mariana, puțin jignită.

— Acum sînt şcolăriță şi sînt mare.

Şi foarte demnă o porni înaintea Marianei, legănîndu-şi într-o parte şi în alta ghiozdanul.

A. WEISS

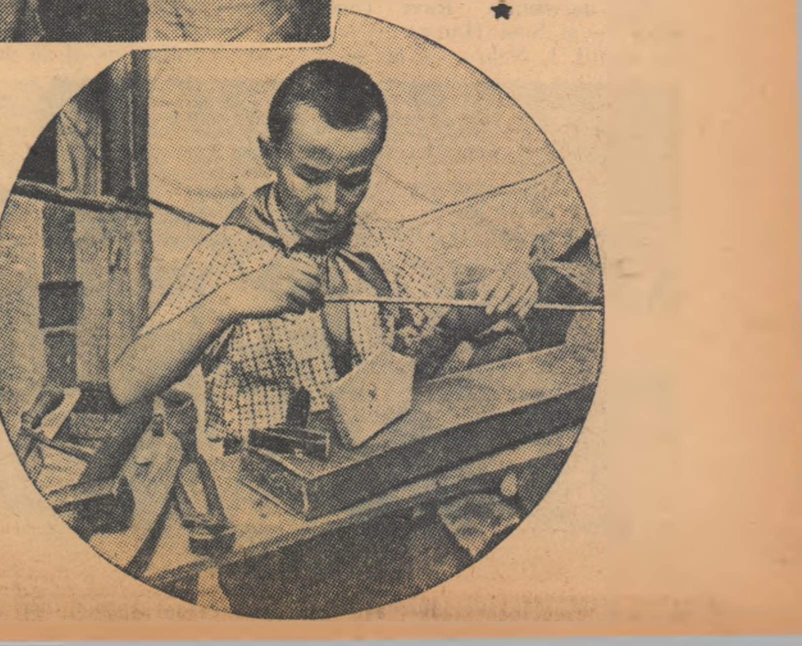
La scoală şi acasă

★

Nemeş Gheorghe este elev în clasa a VI-a C la Şcoala medie de băieți nr. 1 din Bucureşti. Pentru el a devenit lucru firesc să verifice practic ceea ce învață teoretic la şcoală. De aceea şi-a creiat acasă un mic atelier. După ce profesorul a explicat despre măsurători, Nemeş încearcă să-şi construiască singur instrumente de măsurat.

★

Bătălia cu hîrciogii

Cu cîteva zile în urmă, împreună cu Ispas Ion, Seculeanu Liviu, Ispas Alexandru şi încă alți copii, ne-am dus pe cîmp.

Obosiți de joacă, ne-am aşezat la marginea unui lot de cartofi, să ne odihnim puțin. Şi cum stăteam noi liniştiți, auzirăm de odată prin iarbă un foşnet. Ne-am ridicat repede şi... ce să vezi, un hîrciog! Cînd ne-a zărit, a fugit spre vizuina lui. Noi l-am urmărit pînă acolo. Apoi, doi dintre noi au dat fuga în sat după nişte sape şi îndată ne-am apucat de treabă. Am săpat noi, am tot săpat, pînă am descoperit patru hîrciogi. Vă spun drept, n-a fost uşor să-i prindem, dar pînă la urmă tot am reuşit să-i băgăm în sac.

Săpînd şi mai adînc, am descoperit un depozit de cel puțin 15 kg. de cartofi fărîmițați şi grîu, iar în fundul vizuinei încă doi hîrciogi bătrîni. Am arătat şi celorlalți prieteni ai noştri, hîrciogii prinşi.

De atunci, noi cei care am fost pe cîmp, împreună cu alți pionieri şi şcolari din satul nostru, am hotărît să pornim o adevărată bătălie împotriva hîrciogilor.

Ion SEULEAN
cl. a VII-a
satul Balda
comuna Sărmaş, regiunea Cluj

Cu geanta cea nouă la şcoală

Cu cîteva luni înainte de a se termina şcoala, tovarăşa învățătoare a venit în clasă şi ne-a sfătuit ca micile noastre economii să le depunem la C.E.C. Chiar de a doua zi am început să depun bani pe libret. La sfîrşitul anului şcolar am avut strînşi destui bani ca să-mi cumpăr o servietă.

Acum, în noul an şcolar, îmi voi păstra mai bine cărțile şi caietele în noua servietă.

Alexandrina VLADAREANU
cl. a III-a,
Şcoala elementară
Cerna-Vodă

SĂRBĂTOAREA POPORULUI BULGAR

La Brăila, într-o casă modestă, trăia în exil, cu mulți ani înainte, marele poet revoluționar Hristo Botev. Aici scria el înflăcărate apeluri pentru eliberarea poporului său, aici visa la o viață liberă, fericită pentru poporul bulgar, ca și pentru poporul romîn, care l-a găzduit.

Au trecut anii. Visul revoluționar al lui Hristo Botev s-a înfăptuit.

In anul 1944, armata marelui popor sovietic, care a eliberat poporul romîn, a eliberat, la 9 septembrie, și poporul frate de peste Dunăre. Se împlinesc 11 ani de la această măreață zi.

Bulgaria liberă, condusă de Partidul Comunist Bulgar, a crescut în acești ani, a înflorit ca trandafirii din Valea Kazanlicului. Dintr-o țară săracă, asuprită de imperialiști, a devenit o țară înaintată, cu o industrie și o agricultură dezvoltată. Ultimii 11 ani s-au înscris cu litere de aur în istoria Bulgariei.

E sărbătoare în Republica Populară Bulgaria. Sărbătoarea fraților bulgari, de care ne leagă o prietenie mai trainică decît oțelul din care e făcut podul de peste Dunăre.

„LUPTA PENTRU PACE"
pictură de **EVGHENI și RADA POPTOȘEV**

Viteazul Mitca...

Pe versantul din față răsună un răpăit de mitralieră. Mitca Palanzov se culcă în zăpadă, după un copac doborît de furtună. Micul partizan se lipi de trunchiul gros și privi: la dreapta se culcase tatăl său, iar la stînga mama sa.

Din gură în gură se transmise noul ordin al comandantului: „Partizanii, unul cîte unul, să se retragă în sus, prin pădure, spre vîrf. Mai întîi să plece femeile".

— Haide, îi zise maică-sa. Tîrăște-te după mine... și ferește-te de gloanțe.

— Mai întîi trebuie să se retragă femeile, răspunse dîrz Mitca. Așa este ordinul comandantului.

Mama cunoștea caracterul neînduplecat al băiatului. Nu mai insistă.

Dușmanul, atacînd din două părți, se apropia. Așezîndu-se mai comod după copacul căzut, băiatul ochi spre fasciști și începu să împuște des. Deodată izbucni un strigăt de durere și Mitca văzu în apropiere pe partizanul Mladen, care scăpase pușca din mînă și se rostogolea în jos, pe povîrniș. Aproape de fundul prăpastiei, partizanul se agăță de un tufiș și rămase acolo, nemișcat. Glasul i se auzea slab:

— M-au rănit... Oh! M-au rănit, blestemații...

Tatăl lui Mitca văzuse și el pe tovarășul rănit. Tîrîndu-se aproape de Mitca, îi șopti:

— Continuă focul, mă duc să-l scap.

Gloanțele dușmanului șuerau într-una. Mitca văzu cum fasciștii fugeau printre copaci, apropiindu-se. Era limpede că observaseră retragerea partizanilor și acum se grăbeau să-i ajungă. Mitca hotărî să țină în loc pe dușman, pentru a-i da timp lui taică-său să salveze rănitul. Micul partizan deschise foc puternic. Căzu un fascist, și după el al doilea.

Pe dușmani îi cuprinse frica. Mitca le auzi vocile:

— Partizanii sînt aici... Or să ne omoare!

Pentru a confirma că partizanii sînt acolo și n-au de gînd să se retragă, Mitca trase iar cîteva gloanțe. Inima îi bătea tare. Se găsea singur între atîția fasciști! Dar nu se sperie. De fapt era și prea tîrziu să se mai sperie. Trebuia să se bată. Gloanțele șuierau în jurul lui, ridicînd vîrtejuri de zăpadă, și se înfigeau în trunchiul de copac după care era culcat.

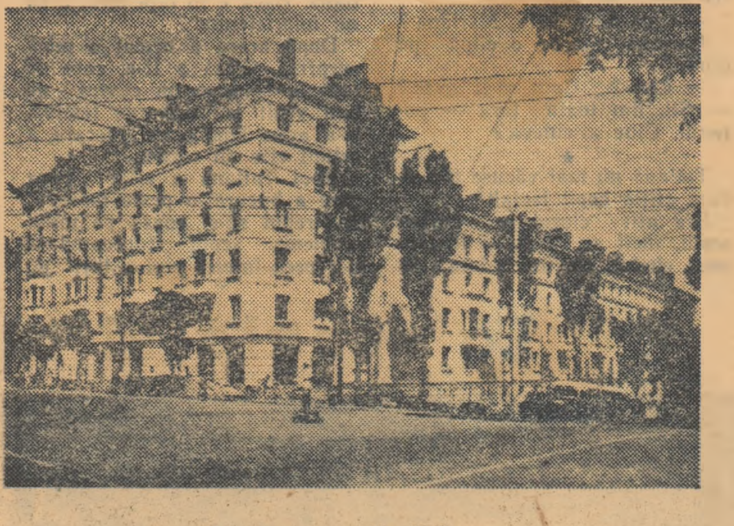
Dintre partizani nimeni nu observase lipsa lui Mitca. Numai tatăl său știa că a rămas jos, să se împotrivească dușmanului. „O să piară", se gîndi el și porni hotărît să-și salveze fiul. I se alăturară și alți partizani. Il găsiră teafăr pe micul erou, care trăgea necontenit în dușman, așteptînd momentul potrivit să se salveze.

Il aduseră între ai lui, viu și neatins.

★

Mitca Palanzov a căzut însă mai tîrziu, într-o altă ciocnire cu dușmanul. A căzut pentru libertate.

Din exemplul lui eroic învață astăzi pionierii Bulgariei.

Locuințe noi din Sofia

Noutăți din Russe

Orașul Russe (Rusciuk) a fost socotit întotdeauna un frumos port bulgăresc la Dunăre; în anii puterii populare, Russe a devenit și mai frumos.

S-au ridicat multe construcții noi, strălucesc în soare vitrinele noilor magazine.

Pînă acum s-au zidit aproape 40 de blocuri, cu peste 700 de apartamente. Nu de mult a fost inaugurată Casa Culturii. Ea are o sală de spectacole cu 700 de locuri, o bibliotecă, etc. Peste puțin va fi gata și noua operă.

In dreptul „podului prieteniei", care leagă patria noastră de R. P. Bulgaria, țară vecină și prietenă, s-a construit o nouă gară.

Cresc cu repeziciune și zidurile noului institut de mecanizare și electrificare, a cărui fațadă principală va fi lungă de 128 metri. Russe ia aspectul unui mare centru cultural, industrial și economic.

Lucrare scrisă la limba bulgară

Stoianka, elevă din Suvorovo, regiunea Stalin, deschide caietul ei nou și începe să scrie prima lucrare pe care o are de făcut acasă, la limba bulgară. Tema: „Copilăria noastră fericită."

„Cu ce să-ncep?" se întreabă ea. „Intîi să descriu casa noastră, a pionierilor din Suvorovo. Freamătă toată ziua de voioșie. In dulapuri se găsesc aparate de fizică, mingi, sute de cărți aliniate în rafturi, ca niște soldați.

Membrii cercului de tîmplărie lucrează la o tejghea mare.

— Ce zgomot e la voi! le strigă tovarășii.

— Stați, ne mai vin în curînd unelte noi, și un strung... Atunci să vedeți!...

Pionierii de la cercul de tractoriști discută cu Todor Ivanov. N-au trecut de cît doi ani de cînd era el membru al acestui cerc, și acum e tractorist adevărat, la un S.M.T.".

Și penița Stoiankăi așterne rînduri drepte, frumoase...

„Cui să-i mulțumim pentru fericirea noastră? Puterii noastre populare, scumpului nostru partid comunist!"

Așa se încheie lucrarea Stoiankăi.

Darul lui Javaharlal Nehru

După întoarcerea sa din Uniunea Sovietică, primul ministru al Indiei, Javaharlal Nehru, a hotărît să ofere în dar copiilor sovietici doi pui de elefant.

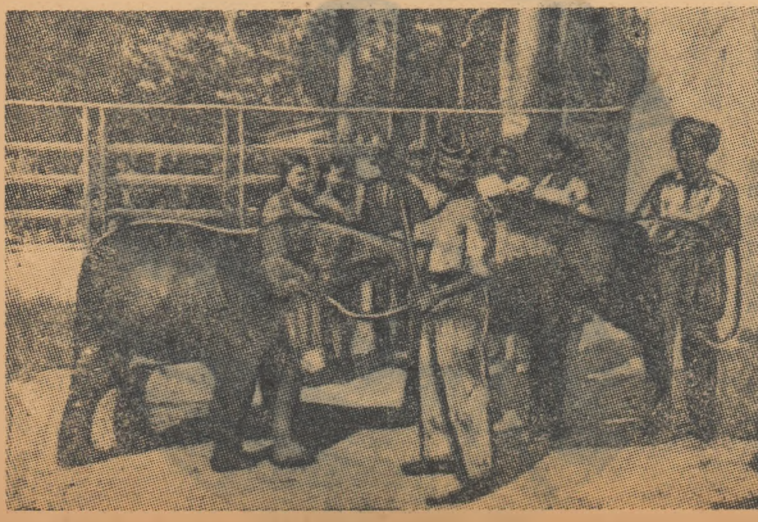
Puii de elefant, Ravi (Soarele) — și Sași (Luna) — așa i-a numit J. Nehru — au sosit la 21 august la Odesa. Călătoria lor cea lungă pe mări și prin strîmtori cu motonava „Stavropol" a decurs în condițiuni bune.

In portul Odesa s-a adunat multă lume, și mai ales pionierii și școlarii din oraș, care au venit să întîmpine și să primească darul trimis. Ambasadorul Republicii India, Menon, a dat citire scrisorii pe care primul ministru Nehru a adresat-o copiilor sovietici.

„In timpul șederii mele în Uniunea Sovietică — se spunea în scrisoare — am avut plăcerea de a vedea mulți copii, și peste tot ei mi-au transmis daruri pentru copiii din India. Din partea copiilor din India, vă trimit și eu două daruri cam neobișnuite. Aceste daruri sînt doi pui de elefant. Deși mari, ei sînt totuși încă copii. Au de-abia cîte un an. Ii trimit copiilor din Uniunea Sovietică drept soli ai copiilor din India, ducînd cu ei urările bune, prietenești, ale acestora.

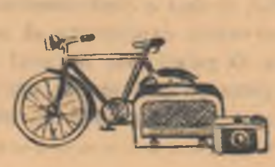
In India elefanții nu numai că sînt iubiți dar sînt și un simbol al păcii. Deci ei sînt totodată și un dar pentru lumea întreagă. Nădăjduiesc că băieții și fetele sovietice se vor împrieteni cu acești mici soli și-și vor aminti mereu de copiii din India.

(din „Pionierskaia Pravda")

In fotografie: *Ravi și Sași în parcul zoologic din Odesa.*

Premiile olimpiadei înainte de a porni la drum

— Mă numesc „Victoria", întrerupse tăcerea din sală o bicicletă. Port acest nume în cinstea stăpînului meu, Carpiuc Tiberiu, care a obținut o mare victorie, cîștigînd premiul întîi la „Olimpiada Tinerilor Constructori".

— Eu sînt „Pionier", dar nu de acela cu cravată, spuse aparatul de radio. Cravata o poartă stăpînul meu, Mezabrovschi Francisc, din Orașul Stalin.

— Ce bine-mi pare!... Vom călători împreună! intră în vorbă unul din cele patru aparate de fotografiat. Stăpînul meu, Valentin Tănase, tot la Orașul Stalin locuiește.

De pe o masă, vorbi trusa de traforaj a lui Lukacs Justin:

— Stăpînul meu e un bun tîmplar. Deși cam mititel, a construit un vaporaș de toată frumusețea. De acum „copiii" mei: ciocănașul, fierăstrăul și ceilalți îl vor ajuta să facă lucruri și mai frumoase.

— De ce m-ați trezit din somn? se revoltă cu glas pițigăiat o carte.

Dar cînd a aflat despre ce este vorba i-a trecut supărarea și s-a avîntat și ea în vorbă.

Discuția lor a ținut pînă dimineața, cînd premiile pentru cîștigătorii „Olimpiadei Tinerilor Constructori" au fost expediate. Acum sînt în drum spre stăpînii lor.

Să le așteptați, sosesc!

Irina RADULIAN

În curînd, ne vom alege activele pionierești

Dare de seamă „în natură"

— Tu, Florine, adună toate hărțile, spuse Iulian. Apoi se întoarse spre Ion și Silviu:

— Iar voi doi dați fuga în grădină după legume. Apoi Iulian rămase împreună cu cîțiva pionieri în coridorul de la intrarea în școală, să vadă ce mai trebuie adus și cum să aranjeze expoziția.

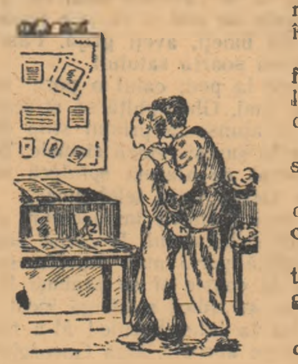
— Eu zic ca harta cea mare s-o punem pe peretele din față, iar de jur împrejur, celelalte hărți mai mici, propuse Gheorghe.

...Să știți că expoziția la care se lucrează acum nu-i o expoziție obișnuită. Este o expoziție — dare de seamă. Unitatea nr. 2 băieți din Mizil s-a hotărît ca în adunarea pentru alegerea activelor să-și prezinte darea de seamă cu foarte puține cuvinte. Să lase obiectele expuse să vorbească despre realizările și lipsurile lor.

Dar să vedem în continuare ce mai lucrează pionierii pentru expoziția — dare de seamă.

„Hărți și iar hărți!", veți spune voi. Da, hărți, dar neobișnuite. Harta cea mare este făcută din gips și e vopsită în ulei. Dacă o privești, nu poți uita ușor Carpații cu crestele lor înalte, colorate în cafeniu, apele, șuvițe albastre care șerpuiesc printre munți, cîmpiile întinse, de culoare verde. Unde mai pui că această hartă este și electrificată. Dacă întorci un buton, se aprind luminile în toate localitățile unde se află sare. Le stingi pe acestea, apeși pe alt buton și se aprind luminile în localitățile carbonifere...

Au muncit mult pionierii la această hartă, dar acum au după ce învăța. Am băgat de seamă cum au aranjat toate lucrurile: pe partea stîngă, un panou de onoare cu pionierii care au muncit cel mai mult anul trecut. In dreapta sînt desenele lui Florin: doi copii care învață, peisaje, un interior de cameră, aspecte din activitatea pionierească. Mai putem privi schițele unor aparate de fizică, scheme pentru învățat gramatica și altele. Sub harta cea mare au pus un piedestal, pe care au așezat un insectar bogat, cîteva ghivece cu flori și un dosar gros pe care scrie „ierbar".

Tocmai atunci intrau pe ușă Ion și cu Silviu, încărcați cu de toate. Ei scoaseră repede din coș castraveții mari, pătlăgelele de un roșu plăcut, morcovii, porumbul.

— Varza n-o punem, făcu Silviu îmbufnat, ascuzînd ceva la spate.

— Dacă n-am îngrijit-o cum trebuie și au mîncat-o măgarii vecinilor, nu înseamnă că trebuie să ne ascundem...

— Dacă e așa... și o așeză repede între celelalte legume.

— Ce mai lipsește? se întrebă Florin, uitîndu-se împrejur.

Era să-i amintesc că lipsesc plantele din ierbar, că lipsesc unele jurnale de detașament și jurnalul de unitate.

Ei, dar rostul expoziției organizate de unitatea nr. 2 din Mizil e tocmai ăsta: pionierii să vadă realizările și lipsurile. Și să înțeleagă cine a muncit mai bine și pe cine trebuie să aleagă în activul pionieresc.

Stela JUCAN

Pe cine vom alege? Iată o întrebare foarte serioasă la care și noul articol al gazetei de perete se străduiește să răspundă.

PRIETENELE VALENTINEI

In detașament, fetele se certau adesea. Dacă se întîmpla ca vreo fată să nu sufle celeilalte sau să nu-i dea caietul să copieze temele, prietenia se strica repede. Valentina, președinta detașamentului, rămînea adeseori pe gînduri. Nu știa ce să mai facă.

—Fetelor, să organizăm o adunare „despre prietenie", propuse ea într-o zi.

Pionierele primiră propunerea fără prea mult interes. Dar pînă la urmă hotărîră împreună ziua adunării.

— Grupa ta, Clara, va pregăti sceneta.

— Voi să vorbiți despre prietenia din grupa voastră, se adresă ea celor din grupa a II-a.

Și Valentina, împreună cu colectivul detașamentului, dădu fiecărei grupe de lucru.

...O zi obișnuită de școală. Clinchetul zgomotos al clopoțelului vesti sfîrșitul orelor. Rînd pe rînd, clasele rămaseră goale. Numai din clasa a V-a nimeni nu pleca. In ziua aceea se ținea adunarea „despre prietenie".

Se iscară discuții interesante. „Ce înseamnă să fii cu adevărat prieten"? Și fiecare își spuse părerea. S-a discutat cu aprindere. Oare o poți numi pe Clara prietenă, dacă ea niciodată nu-ți împrumută caietul ei să-ți faci și tu temele? In sfîrșit, cîte nu s-au vorbit despre ajutorul prietenesc, despre exemplul unor mari prietenii cunoscute în istorie. Valentina nu se așteptase ca adunarea să fie atît de interesantă și să dea atîtea rezultate.

..A trecut un an de atunci. Fetele sînt în clasa a VI-a. Din nou preocupări. „Pe cine vom alege președintă?", se întreabă ele acum. Privirile tuturora se îndreaptă spre Valentina.

—E prea mult pentru o pionieră să fie aleasă trei ani în șir, spune pioniera Cernat.

Nu toate pionierele însă sînt de aceeași părere.

Fetele sînt sigure că, dacă Valentina va fi din nou președintă, treburile vor merge bine. De aceea, ele au și început să-și facă o mulțime de planuri.

— Să mai organizăm o adunare frumoasă ca aceea de anul trecut, dar să fie cu altă temă.

— Și o seară de basme pentru cei mici...

Cîte n-o să mai organizăm noi de aici înainte...

Și în anul acesta Valentina va fi alături de colegele ei dragi, de prietenele ei, la joacă, la lecții, la muncă.

Școala de 7 ani fete nr. 16

Constanța BOLOCAN
Corespondenta „Scînteii pionierului" pentru regiunea Galați

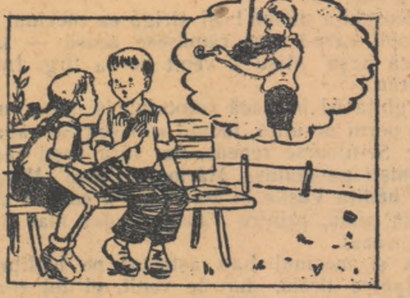
Pe cine vrei să alegi...

— Un bun sportiv, iată cine trebuie să fie președintele grupei noastre. Să aibe și insigna F.G.M.A... Grupa noastră să fie o grupă de „ași"

— Eu am să aleg pe cineva care se ocupă în mod deosebit de știință. Altfel, nici n-aș avea ce face în grupă!

Cum zice cîntecul, grupa noastră să fie o „grupă veselă"; deci cîntece cît mai multe! Președinte? Un muzician neapărat!

...Și toți o aleg pe Anuța, care, în afară că învață bine, e cea mai prietenoasă colegă și de aceea sînt siguri că va ține seamă de dorințele tuturor!

N-am talent de regizor dramatic?....

Uraa, Zdup, vin' aici! Am o veste mare pentru tine! Am scris o piesă de teatru. Nu mă crezi? Imi pare rău... Uite ici manuscrisul! Nu-i prea gros, dar în schimb piesa-i bună; se numește „Bunul simț" și are ca personaje principale trei pionieri: Curățelu Ion, Meșterescu Vasile și Gurădeaur Nicole. Acum nu mai rămîne decît să punem piesa în scenă. Hai, Zdup, la o școală! Acolo o montăm. Dai din coadă? Inseamnă că te bucuri; suie-te pe port-bagaj și să-i dăm drumul!

...Am ajuns. Ce bine, tocmai sună de recreația mare! Să-i chemăm pe copii în sala de festivități.

...Gata, sala s-a umplut. Acum să alegem cîțiva „actori" și să împărțim rolurile. Băieții-s foarte bucuroși și se oferă singuri. Dar sînt prea mulți, așa că mai bine aleg eu.

— Tu, și tu, și tu! Suiți pe scenă!

Așa, bun. Tu vei fi Curățelu, tu vei fi Meșterescu, tu vei fi Gurădeaur. Zdup, fă pe suflerul, intră-n cușcă. Gata, începem! Ascultați primele replici:

Curățelu: *„Mie îmi place curățenia! Priviți, sînt tuns, spălat și ordonat."*

Meșterescu: *„Eu am la mine un ciocan, un clește, cuie... Dacă se strică ceva, vestiți-mă; îndată repar!"*

Gurădeaur: *„Vă rog să-mi dați voie și mie: mă chiamă Gurădeaur și mă port frumos cu toată lumea."*

...Ați înțeles? Repetați și voi!

Dar, ce se întîmplă? Nu mai înțeleg nimic. I-auzi:

Interpretul lui Curățelu: *„Mie... îmi place curățenia.. (actorul își ascunde la spate mîinile pătate de cerneală). Priviți, sînt tuns..." (actorul încearcă să-și ascundă chica de mult netunsă, dar e în zadar, așa că renunță. Renunță chiar și la restul replicii).*

Interpretul lui Meșterescu: *„Eu am la mine un ciocan... (îi cade din buzunar o praștie), un clește și.." (privește cu o atenție care dă de bănuit spre un geam spart din fundul sălii; se pare că nu-i străin de spargerea geamului).*

Interpretul lui Gurădeaur: *„Măi, ăia de colo, căscați urechile... adică vă rog să-mi dați voie și mie... că de nu, vă cîrpesc... adică nu..."*

...In sală izbucnește un rîs nemaipomenit, un rîs care face să zăngăne sticla ferestrelor... Zdup, oare ce-nseamnă asta? Doar piesa noastră-i foarte serioasă!

Iată, un băiat din sală vrea să vorbească. Să-l ascultăm:

— Dragă Gheorghiță, ai nimerit-o ca Ieremia cu oiștea-n gard! Băieții pe care i-ai ales tu în rolurile piesei „Bunul simț" se potrivesc cu personajele ca negrul cu albul!

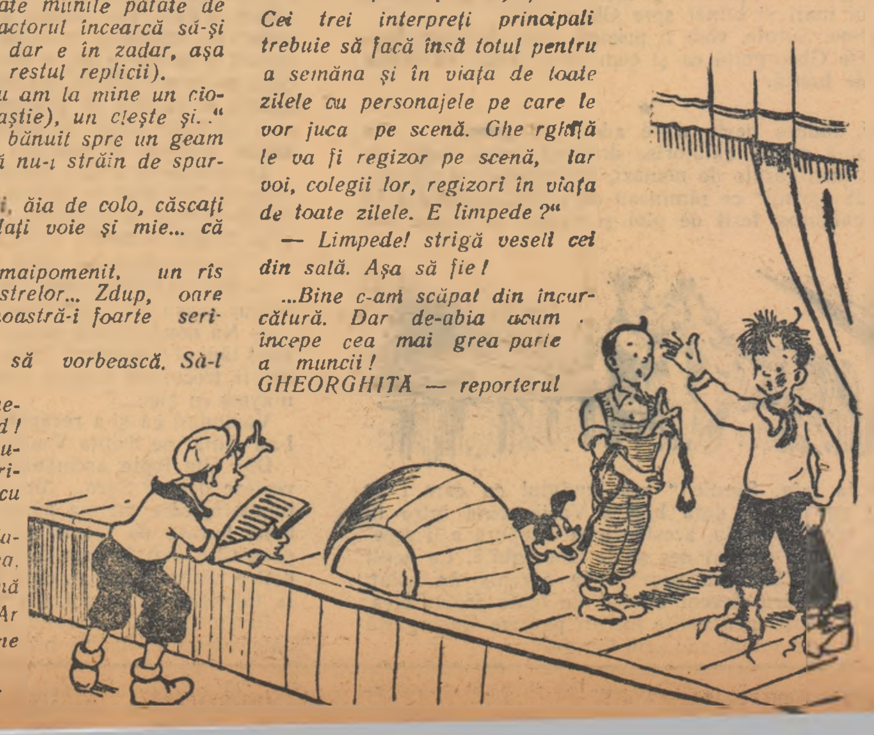
...Vai de mine, Zdup, ce ne facem? S-a dus pe copcă piesa mea, ne-am dat de rușine. Ce, nu mă crezi? Spui că tu ai o soluție? Ar fi grozav! Ieși din cușcă și spune tare.

Zdup: *„Ham, ham, cer cuvîntul! Piesa poate fi totuși jucată! Cei trei interpreți principali trebuie să facă însă totul pentru a semăna și în viața de toate zilele cu personajele pe care le vor juca pe scenă. Gheorghiță le va fi regizor pe scenă, iar voi, colegii lor, regizori în viața de toate zilele. E limpede?"*

— Limpede! strigă veseli cei din sală. Așa să fie!

...Bine c-am scăpat din încurcătură. Dar de-abia acum începe cea mai grea parte a muncii!

GHEORGHIȚĂ — reporterul

Gheorghe Negrea

Na la tata, Surule!

— Povestire —

Suru e un cal cu părul puţin vînăt şi cu cîteva pete negre pe spinare.

Povestea acestui cal se deosebeşte de a celorlalţi, şi de aceea aşi vrea să v-o spun şi vouă. Eu am aflat-o nu de mult, într-un sătuc de la poalele munţilor Bucegi.

★

Intr-o zi de iarnă, geroasă de crăpau şi ouăle de corb, bădiţa Vasile pornise la tîrg pentru nişte cumpărături. Urma să se reîntoarcă pe la nămiezi, cu trenul de persoane.

Acasă, mătuşa Mărioara îl aştepta cu masa pusă, nerăbdătoare să afle ce mai era nou prin tîrg. Orniciul bătu ora patru, dar bădiţa Vasile nu se arăta de loc în ogradă.

— Gheorghiţă mamă ! îşi strigă ea mezinul — singurul copil care-i mai rămăsese acasă — ia du-te vezi dacă naşu' Mişu a venit de la tîrg. Intreabă-l de tată-tău...

Gheorghiţă îşi îmbrăcă cojocelul, îşi puse cuşma pe cap şi o porni pe uliţă, făcînd să-i scîrţîie zăpada sub picioare. Se-ntoarse repede, dar fără veşti care ar fi putut liniști pe mătuşa Mărioara. Naşu' Mişu îl văzuse pe bădiţa Vasile în zori, cînd a coborît din tren, apoi prin piaţă, printre vînzători, dar mai tîrziu nu l-a mai văzut.

Mama şi mezinul l-au aşteptat pe bădiţa Vasile pînă noaptea tîrziu, dar de venit, el tot n-a venit. S-au culcat apoi îngrijaţi; se gîndeau: „Nu l-o fi supărat iar, cumva, inima, prin tîrg?“ Pentru că, uitai să vă spui, bădiţa Vasile avea un beteşug la inimă şi mai ales iarna pe frig îl supăra binişor.

Dar n-apucă să adoarmă, că-n ogradă se auzi glasul lui bădiţa Vasile.

— Na la tata, Surule, ho-o-o, ptrrrr ! Hei, măi nevastă, ia pe fii-tu şi ieşiţi afară, să-mi vedeţi cumpărăturile...

Mama şi fiul ieşiră pe dată în întîmpinarea bătrînului, speriaţi de zgomotul pe care-l făcea.

— Hai, Gheorghiţă, apropie-te, ce stai ca o meliţă de cînepă şi te uiţi la noi ? Ia-l şi dă-i hrană, că doar pentru tine l-am cumpărat şi mi-am rupt picioarele cale de o poştă pe jos, tocmai de la tîrg. In tren nu-l puteam aduce.

Şi bătrînul îi trecu în mînă căpăstrul de care era legat un mînz slăbuţ şi obosit de drum, care să tot fi avut un an.

— De unde ai mai găsit şi amărîtul ăsta de măgăruş, măi omule ? Iţi pierduşi vremea cu el pe drum, se oţărî mătuşa Mărioara.

— Ce măgăruş, măi femeie, îţi rîzi de mine ?... Doar e pui de cal în toată puterea cuvîntului. Şi încă ce cal, îi vedea tu ! Pînă creşte, se face şi fii-tu flăcău în lege şi o să te bucuri cînd ţi-i vedea feciorul purtat pe sus.

Bătrînii intrară în casă ciorovăindu-se, iar Gheorghiţă se îngriji de Suru aşa cum se cuvine. După ce-i dădu nişte trifoi, începu să-l cerceteze cu atenţie la lumina slabă a felinarului. Piciorul subţire şi înalt, gîtul şui şi lung şi toată înfăţişarea lui îi plăcu lui Gheorghiţă. Numai că era prea slab. Se apropie de el şi-l bătu uşor cu palma pe spate. Animalul păru că pricepe gîndul stăpînului şi întoarse capul, privind cu ochii lui mari şi blînzi spre Gheorghiţă.

— Bine, Surule, vom fi prieteni buni de-acum înainte, zise Gheorghiţă ca şi cum ar fi vorbit cu vreun coleg de bancă.

★

Suru dăduse peste nişte adevăraţi gospodari. De unde pînă atunci călătorise drumuri lungi, legat de spatele unei căruţe de nomazi, mulţumindu-se cu resturile de ogrinji* ce rămîneau de la cai, acum era în grajd călduros, ferit de ploi şi zăpezi şi hrănit din belşug.

„Na la tata, Surule!“ era cuvîntul cu care i se adresa de fiecare dată bădiţa Vasile cînd intra în grajd ; iar mai tîrziu, aceste vorbe începură a fi repetate din ce în ce mai des şi de Gheorghiţă. La acest strigăt, Suru necheza uşor şi se apropia de băiat. Cu timpul, Suru deveni un cal de toată frumuseţea. Era vioi şi înţelegea multe lucruri pe care Gheorghiţă i le arăta prin semne sau prin viu grai.

Dacă-l lovea cu palma peste piciorul din faţă, Suru îngenunchia pe dată şi se lăsa încălecat. Dacă pornea Gheorghiţă la cîmp, calul îl urma din spate în pas domol. Sau dacă era chemat, calul venea în trap pînă la stăpînul său.

Toate acestea le învăţase de la băiat în zilele şi-n nopţile de vară, cînd mergea cu el la iarbă. De multe ori Gheorghiţă dormea cu Suru pe cîmp, ca nu cumva acesta să intre prin livezile oamenilor.

Suru înţelegea totul, aproape ca un om. Numai că nu putea vorbi. Odată, bădiţa Vasile încălecă pe el şi plecă să-i vadă pe socrii lui care erau dintr-un sat mai devale. Vizita i-a bucurat mult pe bătrîni. Toată ziua petrecură împreună, iar cînd soarele dădu spre asfinţit, bădiţa Vasile plecă spre casă. Pe drum însă, vechiul lui beteşug de la inimă începu iar să-l necăjească. Coborî de pe cal, se odihni puţin şi vru să-ncalece iar. Durerea ascuţită din inimă nu-l lăsă însă...

— Na la tata, Surule ! N-o să te pot încăleca, se văită bătrînul.

Incercă a doua oară, dar durerile i se înfipseseră în inima ca nişte cuţite. Suru se învîrti în jurul lui mirosindu-l, apoi îngenunche lîngă el.

— Ei, bată-te norocul de căluţ, deştept mai eşti ; ai priceput vasăzică ! şi bădiţa Vasile se aşeză în şea şi-o porni spre casă.

Pe drum îl apucă noaptea. Bădiţa Vasile se simţea din ce în ce mai rău. Apăsîndu-şi mîna pe piept, încerca parcă să-şi aline durerea. Chinuit peste măsură, opri calul vrînd să descalece, să se întindă o leacă la marginea drumului, dar căzu şi rămase nemişcat în colbul din mijlocul şoselei. Suru îngenunche din nou.

In zadar. El înţelese că trebuie să stea de pază peste noapte lîngă bădiţa Vasile, care nu se mai putea ridica.

Pe la miezul nopţii, se auzi sbîrnîitul unui motor de maşină care se apropia. Suru, care păştea pe marginea şoselei aproape de bădiţa Vasile, ciuli urechile, apoi ieşi în şosea aşezîndu-se de-a curmezişul în partea de unde venea maşina. La distanţă de cîţiva metri, şoferul claxonă şi-apoi porni încet spre namila care-i stătea în faţă. Dar namila nu se mişca. Şoferul opri şi coborî cu manivela în mînă, gata să-l lovească. Suru se feri şi dîndu-se într-o parte, lasă să se vadă corpul celui pe care-l păzise. Şoferul se apropie cu băgare de seamă şi încercă să ghicească ce se-întîmplase cu acest om care zăcea în drum. După ce-l cercetă cu atenţie, înţelese că bătrînul e rău bolnav.

Işi chemă tovarăşul rămas în maşină şi împreună îl ridicară din praf pe bădiţa Vasile. Apoi, cel care coborîse primul din maşină, îl frecă pe bădiţa pe mîini şi pe tîmple, făcîndu-l să-şi vină în fire.

— Să te ducem la spital, bade ? întrebă şoferul.

— Nu, nu ! Lăsaţi-mă, mi-e mai bine şi mă voi duce singur acasă. Vă mulţumesc, sînteţi nişte oameni buni.

— Nu nouă trebuie să ne mulţumeşti, moşule, ci calului tău, el ţi-a scăpat viaţa. Dacă nu era el, noi poate am fi trecut cu maşina peste dumneata. Bun cal ai, n-avem ce zice...

Văzîndu-l că şi-a recăpătat puterile, cei doi tovarăşi l-au ajutat pe bădiţa Vasile să urce în şea.

Dar cîte fapte asemănătoare n-aş putea să vă povestesc despre Suru... Am să mă opresc la o altă întîmplare, care mi s-a părut mai deosebită. Trecuse o bună bucată de vreme de la păţania pe care v-am povestit-o mai înainte. Era pe la sfîrşitul celui de al doilea război mondial, cînd hitleriştii erau pe cale să-şi ia tălpăşiţa de la noi din ţară.

In apropierea sătucului din munţi se găseau cantonate cîteva companii hitleriste, care păzeau un post de observaţie. In noaptea cînd Armata Roşie, victorioasă, a pătruns pe teritoriul nostru, la bădiţa Vasile sosi de urgenţă un om care-i spuse:

— Bădiţă Vasile, dă-ne o mînă de ajutor. Pregăteşte-ţi repede calul de drum.

— Ce vrei să spui? Ce vorbă mai e şi asta?

— Nu pricepi, bre omule? Vine Armata Roşie şi-i alungă pe hitlerişti. Trebuie să tăiem sîrmele de telefon în dreptul stîlpilor de lîngă pod, să nu mai poată banditii să prindă notele telefonice ale comandamentului nemţesc. Lucrul acesta numai cu un cal ca al dumitale s-ar putea...

— Lasă-mă bre, nu primesc! Să mă împuşte nemţii!? îi tăie vorba unchesul.

Dar Gheorghiţă, care ieşise şi el pe prispă, se furişă la grajd. Suru necheză uşor.

— Na la tata, Surule! îl chemă Gheorghiţă în şoaptă, după care îi strînse chinga bine şi-l scoase afară. Apoi, în galop, ajunse repede în centrul satului. Aci, lume multă. Se adunaseră toţi; cu furci, cu ciomege cu arme de vînătoare...

Gheorghiţă împreună cu mai mulţi tineri primiră sarcina să se strecoare cum vor şti mai bine, să treacă dincolo de pod şi să taie firele de telefon.

— Mă băieţi, aveţi grijă. Fasciştii-s şireţi... Şi de voi atîrnă soarta satului!

Ajunse la pod; calul o porni înot. Odată trecut pe celălalt mal, Gheorghiţă se strecură prin răchitele din drum şi ajunse la primul stîlp de telegraf. In cîteva minute fu sus şi reteză sîrmele. Tocmai cînd să plece, un şuierat de alarmă spintecă văzduhul: hitleriştilor le era tăiată linia telefonică...

Se auziră cîteva împuşcături şi gloanţele şuierară la urechile băiatului. Il zărise santinela. Tupilîndu-se, Gheorghiţă porni mai departe, spre cal. Dar simţi o durere în coaste şi se prăbuşi la pămînt. Cu mare greutate, se ridică şi strigă încet:

— Na la tata, Surule! M-a nimerit spurcăciunea...

Calul se apropie, însă Gheorghiţă nu se mai mişca. Simţea cum totul se învîrte în jurul său, iar urechile-i vîjîiau îngrozitor. Strigătele santinelei se auzeau tot mai aproape. Işi dădu seama că va cădea în mîinile celor pe care-i ura atît de mult. Incă puţin şi va fi sfîrtecat de baionetă. Vru să se ridice din nou dar leşină. Işi reveni abia cînd simţi că apa rece îi înţepa trupul cu mii de ace. Işi dădu seama că pe jumătate plutea în valurile furioase ale rîului. Ridică mîna să vadă pe ce braţe era purtat.

— Ah, Surule, căluţule! Tu...

Dăduse cu mîna de botul calului, de ai cărui dinţi era agăţată haina lui. Dîndu-şi seama că e în siguranţă, băiatul vru să-şi mîngîie prietenul. Dar un nou leşin îl cuprinse.

In pădure, calul îşi lăsă stăpînul pe frunzişul veşted. Mirosindu-i însă a sînge, Suru n-a mai rămas de data aceasta lîngă Gheorghiţă de pază, ca atunci lîngă badea Vasile. L-a lăsat în pădure şi a pornit spre casă. La fereastra lui bădiţa Vasile, Suru a slobozit un nechezat, aşa cum nu mai auzise niciodată stăpînul lui. Bădiţa Vasile pricepuse unde plecase băiatul; aşa că se urcă numaidecît în şea şi-o porni în galop spre locul unde Gheorghiţă îl aştepta gemînd de durere.

— Ah, Surule,... na la tata!

Băiatul a fost transportat la spital. Glonţul pătrunsese în umărul drept, fără să i-l zdrobească însă. Chiar a doua zi, Gheorghiţă află că în zori, după ce el îşi îndeplinise misiunea, s-au predat toţi hitleriştii. Fuseseră prinşi ca nişte fiare în cuşcă.

Despre fapta eroică a celor doi prieteni, Gheorghiţă şi Suru, se mai vorbeşte şi acum la clacă sau la şezători.

Gheorghiţă însă a crescut mare, e flăcău de însurat şi lucrează la o întreprindere forestieră. Iar Suru e bătrîn; totuşi îl mai ajută, aşa, după puteri, pe bădiţa Vasile, care e şi mai bătrîn.

— Na la tata, Surule! îl cheamă în fiecare seară Gheorghiţă, cînd se-ntoarce de la lucru.

Şi de fiecare dată, băiatul îi strecoară cîte-o bucăţică, două de zahăr. Au rămas prieteni nedespărţiţi.

☆ Ogrinji — rămăşiţe de nutreţ rămase după hrănirea vitelor.

Redacţia şi administraţia: Bucureşti Piaţa Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii „I. V. Stalin“. STAS — 3452 — 52